

Eulàlia Canal

Un somni dins el mitjó

Il·lustracions de Valentí Gubianas

1

Sona el despertador. Bon dia, bon dia, bon dia. Amunt, amunt, amunt. La roba, l'esmorzar, la motxilla. Els llibres, l'agenda, l'estoig. És tard i vol ploure. Faig pipí i acabo els deures. Em rento i em pentino. La llet vessa. Ai, ecs, uix. M'empasso els cereals i em poso el jersei.

Sona el timbre de l'escola i atrapo la fila.

Porto la motxilla als peus, la carpeta al cap i ja he oblidat tots els somnis.

Quan acaba l'escola, el Timmi em fa adéu amb la mà. L'ha vingut a buscar la seva àvia i està content.

La Natàlia s'atura al meu costat i em diu:

–Ja no podré anar més a jugar al parc. –I fa rodar el seu braçalet de purpurina.

–Per què?

–La mare diu que ja sóc gran per a jocs de criatures –explica ella amb veu de setciències– i que m'haig d'ocupar del meu futur.

FUTUUUUR...

em ressona dins el cap

i les lletres de FUTUR apareixen davant meu,

les US són els ulls,

la T el nas,

la F i la R les ales d'un monstre volador que vol aterrar

i aixafar-me.

–Avui em toca anar a l’acadèmia d’intel·ligències avançades –continua la Natàlia–, demà a càlcul mental accelerat, dijous a *Com ser la número 1*...

Xerra com una cotorra, però jo ja no l’escolto.

Els arbres del parc i els gronxadors es queden sols, sense nens, sense jugar.

Me’n torno a casa.

A casa bereno. Com que la mare no hi és puc inventar-me el meu berenar. Obro la nevera. Agafo dues llesques de pa i les unto amb crema de xocolata, una cullerada de melmelada de préssec i tres rodanxes de fuet.

Mmmm, que bo! Me’n llepo els dits.

Després faig els deures, i després... m’avorreixo.

M’avorreixo molt.

I avorrint-me descobreixo que avorrir-se

és la cosa més avorrida del món.

M'agradaria poder dir-li a algú això que acabo de descobrir.

Els meus germans, el Pepus i el Pipus, juguen a guerres amb la consola, i en aquests casos no escolten ningú. Tampoc no em deixen jugar. Diuen que no són jocs per a nenes petites. El que no saben és que alguna vegada, quan no hi són, hi jugo. És divertit, però no n'hi ha per tant.

Al vespre arriba el pare amb el mòbil enganxat a l'orella. Mentre parla, camina amunt i avall.

M'espero que pengi perquè li vull explicar coses de les tortugues d'aigua. Avui n'hem parlat a l'escola. Les tortugues viuen molts anys perquè viuen a poc a poc.

—Ara no, Naima, després —fa el meu pare

quan penja.

Després, per al meu pare, vol dir no sé pas quan.

Com l'estora voladora que m'ha promès un dia.

El pare i la mare tenen una fàbrica d'estores i en venen per tots els països. Jo sovint demano al pare una estora voladora com la del conte de l'Aladí. Ell riu i em diu que algun dia n'inventarà una d'aquestes i serà per a mi. A la meva habitació, hi tinc una estora blava, però no vola. Està una mica descolorida i la mare sempre diu que un dia la portarà a la tintoreria.

La mare tragina i més tard s'adorm al sofà.

Entre el pare i jo la portem al llit. Dorm com un soc. Li faig un petó.

Jo me'n vaig a dormir amb les tortugues al cap.

Somio que vaig a l'illa de les tortugues d'aigua i m'assec a la platja i parlo amb una tortuga que té molts anys, més de cent, i unes orelles molt rodones, que em pregunta:

—Què en fas, del temps?

2

Sona el despertador. Bon dia, bon dia, bon dia. Corro a la cuina a buscar un colador. Amunt, amunt, amunt. *Veig el meu somni de les tortugues enganxat al vidre de la finestra. Faig un salt, zas, ja és meu. Agafo el mitjó i hi entaforo el somni a dins.* La roba, l'esmorzar, la motxilla. Els llibres, l'agenda, l'estoig. És tard i vol ploure. Faig pipí i acabo els deures. Em rento i em pentino. La llet vessa. *Faig un*

nus al mitjó. Ai, ecs, uix. Ja no t'escapes. Em guardo el somni a la butxaca. M'empasso els cereals i em poso el jersei.

Sona el timbre de l'escola i atrapo la fila.

Porto la motxilla als peus, la carpeta al cap i un somni dins el mitjó, que belluga a la butxaca.

El meu somni.

Dins el somni hi ha la meva tortuga d'aigua, que em diu:

–Vull jugar. Vull jugar fins que es pongui el sol.

I jo li dic:

–T'è'n cansaràs, hauràs de marxar perquè tens feina o perquè t'esperen.

I ella:

–No, fins que es pongui el sol.

*Juguem a fer forats i cercles a l'aigua del riu
amb les pedres.*

Juguem a amagar-nos dins els arbres.

Juguem a riure.

Juguem a baixar per la trompa dels elefants.

Juguem a plorar llàgrimes de cocodril.

Juguem a tenir memòria d'elefant.

*Ens amaguem del temps perquè no ens atrapi
i el tic-tac és cada vegada més llunyà i el
perdem.*

Berenem, ja no cal jugar de pressa.

*Jo menjo un gelat verd de pistatxos. La tor-
tuga, un gelat d'enciam, més verd encara.*

*El sol es pon i els colors vénen a jugar amb
nosaltres.*

Ara ho guardo tot a la butxaca, dins el
meu mitjó.

El meu mitjó caça-somnis va perdre la pa-
rella, i la mare el va llençar.